DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
29. januar 1985 *

I sag 273/83

Bernard Michel, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boulevard Mettewie 95/45, Bruxelles, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Biel, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Kommissionens juridiske konsulent Dimitrios Gouloussis som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af en beslutning, hvorved Kommissionen har afvist at give sagsøgeren en anciennitetsforbedring på tre løntrin i hans lønklasse,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og K. Bahlmann,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

**

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

** og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 29. november 1984,

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 14. december 1983, har Bernard Michel, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag i det væsentlige med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 20. september 1983, der afviste hans klage af 7. juni 1983 angående hans indplacering på løntrin i forbindelse med hans overgang fra kategori B til kategori A.

2 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren, der er født i 1945, har været tjenestemand ved Kommissionen siden 1975. Han beklædte først en stilling som assistent i lønklasse B 4, men blev i september 1979 forfremmet til overassistent med indplacering i lønklasse B 3. Sagsøgeren fulgte samtidig kurser ved Institut d'enseignement supérieur Lucien Cooremans i Bruxelles. Disse studier afsluttedes i 1977 med eksamensbeviserne og licence en sciences commerciales et consulaires og Agrégé de l'enseignement secondaire supérieur pour les scienses commerciales. Disse eksamener gav sagsøgeren mulighed for at deltage i udvælgelsesprøver, der afholdes med henblik på at besætte stillinger i kategori A.

3 I 1981 deltog sagsøgeren i en almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i lønklasse A 7/6, (KOM/A/325; EFT C 233, s. 21). Ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle ansøgerne være født efter den 1. oktober 1949, men denne aldersgrænse gjaldt ikke for ansøgere, der den 1. oktober 1981 havde været tjenestemænd eller øvrige ansatte i Fællesskaberne i mindst et år.

4 Ved skrivelse af 23. december 1982 meddelte chefen for Kommissionens afdeling »ansættelse« sagsøgeren, at han på grundlag af prøveresultaterne var blevet optaget på listen over ansøgere, der fandtes egnede til at besætte en stilling som fuldmægtig.

5 Ved Kommissionens beslutning af 11. maj 1983 blev sagsøgeren, der da var overassistent i lønklasse B 3, løntrin 4, udnævnt til fuldmægtig med indplacering i lønklasse A 7, løntrin 1. Det fremgår af denne beslutning, at den blev truffet under hensyn til »tjenestemandsvedtægten for Fællesskaberne, særligt artiklerne 1, 2, 29 og 30«, samt under hensyn til »Kommissionens afgørelse af 10. marts 1971 vedrørende kriterierne for indplacering i lønklasse og løntrin ved skift til en ny kategori, som ændret ved beslutning af 7. januar 1976«.

6 Ifølge disse to sidstnævnte beslutninger medfører enhver udnævnelse til en stilling i en højere kategori indplacering i stillingsgruppens første lønklasse. Hvad angår løntrinnet inden for denne lønklasse, bestemmer beslutningerne i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtens artikel 46, at tjenestemanden skal have den anciennitet, der svarer til det nominelle trin, som er lig med eller ligger umiddelbart over det nominelle trin, han havde opnået i sin hidtidige lønklasse. Det er ubestridt, at anvendelsen af disse beslutninger på sagsøgerens tilfælde indebærer, at han indplaceres på første løntrin i lønklasse A 7.

7 Ved skrivelse, der er indgået til Kommissionen den 7. juni 1983, indgav sagsøgeren en klage over Kommissionens førnævnte beslutning af 11. maj 1983 og påstod sig tillagt en anciennitetsforbedring i henhold til Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin. I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 32, andet pkt., bestemmer artikel 5 i denne sidstnævnte beslutning:

»Såfremt en ansøger har faglig erfaring ud over den, der ved udnævnelse tages i betragtning ved indplaceringen i en lønklasse, tager ansættelsesmyndigheden hensyn hertil ved at give den pågældende en anciennitetsforbedring efter vedlagte tabel.«

8 Sagsøgerens klage blev afvist ved beslutning af 20. september 1983. I denne beslutning har Kommissionen understreget, at udnævnelsen af sagsøgeren indebar et skift af kategori i løbet af sagsøgerens karriere i Kommissionens tjeneste og derfor

ikke i snæver forstand kunne ligestilles med en ansættelse. Kommissionen tilføjede, at sagsøgeren var blevet udnævnt til fastansat tjenestemand uden først at skulle tilbagelægge en prøvetid i henhold til vedtægtens artikel 34.

9 Sagsøgeren har anført, at han med sit søgsmål forfølger to formål, idet han har nedlagt følgende påstande:

a) det statueres, at alle ansøgere til en almindelig udvælgelsesprøve skal behandles ens, således at ansøgere »udefra« ikke nyder større fordele med hensyn til indplacering i lønklasse og på løntrin end de, der gælder for deres medansøgere, der allerede er tjenestemænd;

b) det statueres, at sagsøgeren har ret til, at der tages hensyn til hans faglige erfaring, der er erhvervet forud for hans nye udnævnelse, idet denne erfaring er relevant og konkret af betydning for hans stilling.

10 Sagsøgeren har med hensyn til det første af disse to punkter gjort gældende, at hans udnævnelse på grundlag af en almindelig udvælgelsesprøve er en beslutning om ansættelse, ikke om forfremmelse. Beslutningen om udnævnelsen henviste nemlig til vedtægtens artikler 29 og 30, der er indeholdt i kapitlet om ansættelse. Det kan endvidere ikke dreje sig om en forfremmelse, fordi ansættelsesmyndigheden, inden den indleder en udvælgelsesprocedure, skal have udtømt samtlige øvrige muligheder, der er omfattet af litra a), b) og c) i vedtægtens artikel 29, følgelig herunder også forfremmelse. Ansættelsesmyndigheden skulle altså have taget hensyn til sagsøgerens konkrete faglige erfaring i henhold til vedtægtens artikel 32, der netop omhandler ansættelse, og følgelig på sagsøgeren have anvendt artikel 5 i Kommissionens beslutning af 6. juni 1973, der fastlægger betingelserne for indplaceringen af tjenestemænd på grundlag af vedtægtens artikel 32, andet pkt.

11 Sagsøgeren har endvidere anført, at alle, der har bestået en almindelig udvælgelsesprøve, skal behandles på samme måde. Det forhold, at der gives beståede ansøgere udefra fordele, som man nægter konkurrenter, der allerede er tjenestemænd, skaber en forskelsbehandling, der er uforenelig både med vedtægtens ånd, særligt artikel 5, stk. 3, og med det overordnede forbud mod forskelsbehandling. Ifølge Kommissionens praksis kan alene ansøgere, der ansættes udefra, drage fordel af, at deres tidligere erfaring tages i betragtning, idet allerede ansatte ansøgere er berøvet denne fordel ifølge bestemmelserne i Kommissionens beslutninger af 10. marts 1971 og 7. januar 1976 vedrørende kriterierne for indplacering af tjeneste-

mænd ved overgang fra en kategori til en højere kategori i henhold til de principper, der er fastsat i vedtægtens artikel 46.

12 Efter Kommissionens opfattelse kan en tjenestemands overgang til en højere kategori ikke sidestilles med en ansættelse. En sådan overgang er ganske vist ikke en forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, men det drejer sig dog i vid forstand om en forfremmelse. Det forhold, at reglen vedrørende denne overgang er indeholdt i artikel 45, andet afsnit, beviser, at begrebet forfremmelse i vid forstand ligger til grund for nævnte bestemmelse. Dette er grunden til, at Kommissionen har anvendt de principper, der er nævnt i vedtægtens artikel 46, på sagsøgeren og ikke reglerne i artikel 32. Sagsøgeren tager således ikke hensyn til sondringen mellem »ansættelse« og »udnævnelse«, idet ansættelse kun finder sted en enkelt gang i tjenestemandens karriere, mens udnævnelse sker flere gange.

13 I øvrigt skal princippet om ligebehandling i det foreliggende tilfælde vurderes i forhold til de tjenestemænd i lønklasse B, der indtrådte i tjenesten samtidig med sagsøgeren, idet hans situation på tidspunktet for deltagelsen i udvælgelsesprøven var forskellig fra den, der forelå for ansøgere udefra, der deltog i den samme udvælgelsesprøve. Vedtægten behandler således ikke tjenestemænd og personer, der kommer udefra, ens. Således bestemmer vedtægtens artikel 29, stk. 1, at der først kan indledes udvælgelsesprocedure, efter at de andre udnævnelsesprocedurer er udtømt, ligesom artikel 1, stk. 1, litra g), i bilag III til vedtægten stiller tjenestemændene bedre derved, at det i meddelelsen om udvælgelsesprøven kan bestemmes — således som det var tilfældet ved den omhandlede udvælgelsesprøve — at der sker forhøjelse af aldersgrænsen for tjenestemandsansatte ansøgere til en almindelig udvælgelsesprøve.

14 Der skal først foretages en gennemgang af de bestemmelser i vedtægten, hvis anvendelse nærværende sag angår. Det drejer sig om artikel 32, der er en del af afsnit III, kapitel 1, der har overskriften »Ansættelse«, og artiklerne 45 og 46, som er indeholdt i kapitel 3, der har overskriften »Bedømmelse, avancement til et højere løntrin og forfremmelse«.

15 Ved artikel 32, første pkt., bestemmes det, at »den ansatte tjenestemand indplaceres på første løntrin i sin lønklasse«. Andet pkt. tilføjer, at »ansættelsesmyndigheden... dog under hensyn til den pågældendes uddannelse og særlige faglige erfaring [kan] give tjenestemanden en anciennitetsforbedring inden for denne

lønklasse«, idet denne er begrænset til 48 måneder, eller to løntrin, for den pågældende lønklasses vedkommende.

16 Vedtægtens artikel 45, stk. 1, bestemmer bl.a., at forfremmelse »medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe«. Endvidere bestemmer samme artikels stk. 2, at »en tjenestemands overgang fra en tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori, [kun] kan... finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve«.

17 Endelig bestemmer artikel 46, stk. 1, at »en tjenestemand, der er udnævnt til en højere lønklasse,... i sin nye lønklasse [skal] have den anciennitet, der svarer til det nominelle trin, som er lig med eller ligger umiddelbart over det nominelle trin, han havde opnået i sin hidtidige lønklasse, forhøjet med den stigning, der finder sted hvert andet år i hans nye lønklasse«. Ifølge artikel 46, stk. 3, indplaceres en tjenestemand, der udnævnes til en højere lønklasse, imidlertid mindst på det første trin i denne lønklasse.

18 Det må fastslås, at ordlyden af de relevante bestemmelser varierer i en sådan grad, at det er vanskeligt at foretage en ren ordfortolkning. Dels udgør en tjenestemands overgang fra en kategori til en anden ikke en »ansættelse« i dette ords sædvanlige betydning. Dels er der heller ikke tale om — hvilket Kommissionen har erkendt — en »forfremmelse«, jfr. artikel 45, stk. 1. Endelig gælder det, at selv om begrebet »udnævnelse« som anvendt i artikel 46 faktisk synes at omfatte dette tilfælde, kan der dog rejses tvivl om, hvorvidt overgang fra en kategori til en anden udgør en udnævnelse til »en højere lønklasse«. Ved fortolkningen af disse bestemmelser skal der derfor tages hensyn til den sammenhæng, hvori de indgår, samt deres formål.

19 Det bemærkes først, at bestemmelsen vedrørende overgang fra en kategori til en anden er indeholdt i kapitlet om avancement til et højere løntrin og forfremmelse. Reglen er en del af artikel 45, hvis stk. 1 vedrører forfremmelse i snæver forstand,

ligesom den står umiddelbart inden artikel 46. Under hensyn til den snævre forbindelse mellem artikel 45 og artikel 46, synes det rigtigst at opfatte denne sidstnævnte artikel således, at den både henviser til de forhold, der dækkes af artikel 45, stk. 1, og denne bestemmelses stk. 2.

20 Hvad angår formålet med hhv. artikel 32 og 46, skal det fremhæves, at den førstnævnte af disse bestemmelser særligt — skønt inden for meget snævre grænser — giver ansættelsesmyndigheden mulighed for at tage hensyn til uddannelse og faglig erfaring, som ansøgeren har erhvervet inden sin indtræden i tjenesten som fællesskabstjenestemand.

21 Heroverfor er det særligt formålet med artikel 46 at sikre den størst mulige kontinuitet i udviklingen i tjenestemandens anciennitet og vederlag under tjenestemandskarrieren. Nødvendigheden af en sådan bestemmelse følger særlig af det forhold, at vederlagene på de højeste løntrin inden for en lønklasse ifølge tabellen over grundlønninger til dels dækker vederlagene på de laveste løntrin i lønklassen over denne.

22 Den samme delvise overlapning findes mellem de forskellige kategorier. For at undgå, at en tjenestemand i en af de højere lønklasser i en kategori lider et tab, der kan være ganske betydeligt, i anciennitet og vederlag i forhold til sine kolleger ved overgang til en højere kategori, er det derfor nødvendigt at anvende principperne i vedtægtens artikel 46 på hans tilfælde.

23 Heraf følger det, at de pågældende bestemmelser i vedtægten skal fortolkes således, at indplacering på løntrin af en tjenestemand, der overgår fra en kategori til en anden, skal ske på grundlag af principperne i artikel 46 og ikke på grundlag af principperne i artikel 32, andet pkt. Man kan således ikke bebrejde ansættelsesmyndigheden, at den over for sagsøgeren har anvendt beslutningerne af 10. marts 1971 og 7. januar 1976, der netop hviler på principperne i vedtægtens artikel 46.

24 En sådan anvendelse af bestemmelserne indebærer ingen forskelsbehandling af sagsøgeren i forhold til ansøgere »udefra«, der har deltaget i samme udvælgelsesprøve. Såfremt der i en udvælgelsesprøve, som afholdes med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve for grundkarrieren inden for en kategori ikke alene har deltaget ansøgere »udefra«, men også tjenestemænd, der søger at overgå til denne kategori i henhold til artikel 45, stk. 2, tager ansættelsesmyndigheden rent faktisk hensyn til begge gruppe ansøgeres faglige erfaringer, ved deres indplacering på løntrin. Ansøgerne »udefra« kan henholde sig til de faglige erfaringer, som de har erhvervet inden deres indtræden i tjenesten i medfør af og efter de begrænsninger, der gælder i henhold til artikel 32, andet pkt. For de tjenestemænds vedkommende, der kommer fra en lavere kategori, har ansættelsesmyndigheden i almindelighed allerede taget hensyn til sådanne mulige erfaringer ved ansættelsen i denne kategori, og de erfaringer, de har erhvervet som tjenestemænd i Fællesskabernes tjeneste, er der blevet taget hensyn til ved deres avancement inden for løntrin og deres forfremmelser inden for den nævnte kategori. Artikel 46 har netop til virkning at fastholde den således erhvervede anciennitet ved overgang til en ny kategori.

25 Den omstændighed, at der tages hensyn til de faglige erfaringer gennem to forskellige systemer, der finder anvendelse på to forskellige grupper ansøgere, udgør på ingen måde en forskelsbehandling, dersom de to grupper på objektiv måde adskiller sig fra hinanden, og disse systemer er tilpasset de særlige behov inden for hver af disse grupper; dette gælder endog, såfremt det andet system konkret ville være mere fordelagtigt for en bestemt ansøger. Den ulempe, som sagsøgeren har klaget over, opvejes i øvrigt af fritagelsen for aldersgrænsen og prøvetiden, som sagsøgeren har nydt godt af i modsætning til ansøgere »udefra«, og som ligeledes hviler på den objektive forskel i de forhold, der gælder for de to grupper.

26 Følgelig er sagsøgerens klagepunkter vedrørende afvisningen af hans klage uden grundlag, hvorfor sagsøgte må frifindes.

Sagens omkostninger

27 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Due Pescatore Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. januar 1985.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling